

(Ὁ ἄνθρωπος καμμεῖ τὸ δοκοῦντα πού 'πε μὴ μέρα σ' τὸ σύντροφό μου - ξέρεις τί θὰ σκαρώσω σ' τὴ γ. ναιὶ κα μου ἀπόψε ; τῆς εἶπα πῶς θὰ φύγω βιαστικῶς γιὰ τὸ Λαύρι, καὶ νὰ μὴ με περιμένῃ, ἀλλ' ἔχασα καὶ θὰ τῆς πᾶω τὰ μεσάνυχτα, πῶς ἔχρεαι ; τυλιγμένος σ' ἓνα βυθιστόμακρο, μὲ τὰ κέσκατά του τὰ θεώρεται!—

κείνος, που έπρεπε να δημιουργήσει είχε πάντα τ' αληθινά του όνειρα και ίχνη απ' ατέρεια—κ' έπίστευε στην Πίστη!

Μισανογιμένες πόρτες: είστε σεις που από πίσω καρτερούν των πεθαμένων τάφοι.

Κι' αυτό είναι ή πραγματικότητα σας.

«Τα πάντα, χίζι, να καταστραφούν».

«Αχ, πώς μου στέκεστε εκεί, σεις στείροι, πόσο ισχυροί κι' άποκαταστροφικοί! Και κάποιος από σας είχε κάποια ύπόληψη στον έαυτό του».

Κ' έλεγε, «δεν ήταν θεός εκείνος ποδάρη την νόστα που κοιμόμουν κ' έπηρε από πάνω μου Κότι; Αλήθεια, άρεστό, για να πλάτη κάνει απ' αυτό μια γυναίκα!»

Αξιοθαύμαστη είναι ή φτώχεια των πλευρών μου! «Έτσι έλεγε κάποιος Σημερινός».

Ναί, για γέλοια είστε, σεις οί σημερινοί! και το περισσότερο σαν θυμάζεστε τον έαυτόν σας!

Κι' αλοιμόνο σ' έμένα αν δεν ήξερα να γελώ με τον θαυμασμό σας, και τρισαλειμόνο μου αν έπρεπε να καταπίνω από τα πιάτ σας την κάθε άηδία!

Μά έτσι θα πάρω μαζί σας το πράμα ελαφριά, γιατί έχω να σηκώσω πιο βαρέτερο, και δεν με μέλει αν καθύονται στο δέμα μου κύνες και σκυρῆκες!

Βαρύτερο δεν θα γενή! Και δεν θα μου έρθει από σας τούς σημερινούς ή μεγάλη μου κόρη.

«Αχ, που θα πάω άκούει ν' ανεβώ με τον Πόθο μου! Που πάνω απ' όλα τα βουνά θωρώ να βρω πατρίδα και χώρα μετριοτή».

Μά πούθενά δεν βρίσκω πατρίδα, κ' είμαι διαβάτης που περνά τούς πολιτείαις όλες, κ' ένα ξεπροβόδισμα σ' όλες τούς πόρτες.

Ξένοι είναι για με και περιγέλοι, οί σημερινοί, πόνε λίγος καιρός που μ' έσπρωξε κοντά τους ή καρδιά μου. Καταστραφένος είμαι απ' την πατρίδα μου κι' από την μετριοτή μου χώρα.

Τώρα μονάχα άγαπώ την χώρα των παιδιών μου, που δεν άνακαλύρησε σε μακρινά πελάγη για εκεί θα κάμω πανιά ζητώντας και ζητώντας.

Στα παιδιά μου θα το έπανορθώσω, το ότι είμαι παιδί των πατέρων μου, και σε κάθε Μέλλον μπροστά θα έπανορθώσω—τούτο το Παρόν!

Τάδε λέγει Ζαχατούτσας.

Η άκνολίδωτη Γνώση

Σαν έβγαίνε γθές το φεγγάρι, θαρρούσα, πώς θα γεννούσε έναν Ήλιο, τόσο πλατύ και φουσκωμένο κοίττουσαν στον ούρανό.

Μά τάκανε ψέματα, με την έγκυμοσύνη του, κι' άκόμη περισσότερο θα πιστέψωτόν άντρα στο φεγγάρι παρά την γυναίκα.

Είνε αλήθεια, πώς είνε λίγο άντρας, αυτός ο δειλός νυχτογυριστής. Με κακή συνείδησι πλανάται πάνω από τα δώματα.

Γιατί είναι φιλήδονος και ζυλειάρης, ο καλόγερος αυτός μέσα στο φεγγάρι λαχτάρα για τη Γῆ και για όλες τούς χαρές των έρωτευμένων.

«Οχι δεν μ' άρσσει ο γάτος αυτός πάνω στοίς στέγες! Αηδιάζω όλους, που γλυτρούν και χώνουνται μες στα μισανογιμένα παράθυρα!»

Θεοφοβούμενος και σιωπηλός πλανάται πάνω εκεί σάστρονεντημένη ταπέτα. Μά δεν μέρεται των άντρων τα σιγανά πατήματα που πάνω τους δεν κουδουνά ούτ' ένα αν σπινούν.

Κάθε τίμιου ανθρώπου τα βήματα μιλούν, μά ή γάτα περπατάει κρυφά πάνω στα δώματα. Κόταξε σά γάτα προβέβαιε το φεγγάρι και δίχως είλικρίνεια.

Την παραβολή αυτή την κάμνω για σας, υποκριται εύχίστηται, που θέλετε την «Αδολη Γνώση»! Σεις είστε—Φιλήδονοι!

Και σεις άγαπάτε την Γῆ και τα Έπίγεια. Σας ένόησα καλὰ! Μά είναι ντροπή μες στην άγάπη σας και κακή συνείδηση.

Με το φεγγάρι μοιάζεστε!

«Έχουν πείσει το Πνεύμα σας να καταφρονή το κάθε έπίγειο, μά δεν μπόρεσαν να πείσουν και τα σπλάχνα σας γιατί σε σας αυτά είναι πιο δυνατά από το Πνεύμα σας!»

Και τώρα το Πνεύμα σας ντρέπεται, πόνε υποταγμένο στον σπλάχνων σας τη θέλησι, και παίρνει δρόμους κρυφούς για να ξεφύγει της ίδιας της ντροπής του.

Αυτό θάταν για με το ύψηλότερο—έτσι λέει μέσα του το ψεύτο—πνεύμα σας—να κυτάξετε τη ζωή δίχως πόθο, κι' όχι σαν ένα σκυλί με κρεμασμένη γλώσσα.

Ευτυχισμένος νάσαι βλέποντας, με θέληση πεθαμμένα, δίχως διάθεση άπραχτική κ' έγωϊστική έπιθυμία—νάσαι κρύος και σταχτερός σ' όλο το σώμα μά με το φεγγαριού τα μεθυμένα μάτια!

Αυτό θάταν για με το καλλίτερο—έτσι ξελογιάζεται μόνος του ο ξελογισμένος—νάγαπας την Γῆ όπως την άγαπώ το φεγγάρι και με το μάτι μόνο να χαδεύει την όμορφή της.

•Κι' αυτό ένομάζω έγώ «Αδολη Γνώση» όλων

των πραγμάτων, να μη γυρεύω τίποτε από τα πράγματα παρά μονάχα να μπορώ να κάθουμαι άντικρύ τους σαν ένας καθρέφτης εκατόμματος».

*Ω έσεις άντίστητοι υποκριταί, φιλήδονοι!

Σας λείπει ή άθωότητα του Πόθου, και γι αυτό κατακλείτε την έπιθυμία.

Κ' έτσι είναι, δεν άγαπάτε σεις την Γῆ σαν δημιουργοί, σαν γεννητόροι, που χαίρονται για να πλάσουν.

Που άπάρχει άθωότης; όπου άπάρχει θέληση για παραγωγή. Και όποιος θέλει να πλάσει πάρα πέρα από τον έαυτόν του, αυτός έχει για με τη πιο άθωα θέληση.

Που άπάρχει όμορφιά; Έκεί που έγω πρέπει μ' όλη τη θέληση να θέλω, εκεί που θέλω να γαπώ και να φανίζομαι, για να με μένει μοναχά ή είς κόνα σαν μια είκόνα.

Αγάπη και καταστροφή, αυτά αίώνια παγαίνου άντάμα; Θέληση για έρωτα, θα πη πως θέλει να πεθάνει—«Έτσι μιλά σε σας τούς ροδιστάρηδες».

Και το γυναικωμένο στραβοκίνημα σας θέλετε να το λέω «Έπιθεώρηση». Και κάθε τι που άφίνει να το ψηλαρούν με μάτια δειλά πρέπει να βαρυντῆ με το όνομα «Ωροί»! *Ω σεις που λερώνετε τα έξυγνισμένα ένόματα!

Μά τούτο πρέπει να είναι ή κατάρα σας, σεις οί άτσιλοι, που έχετε άθωα ένόση πως δεν θα γεννήσετε ποτέ, κι' ά: πᾶ' να κοίτεσθαι στον ούρανό, πλαστοί και φουσκωμένοι!

Αλήθεια, γεμίζετε το στόμα σας με λόγια έξυγνισμένα, κ' έμεις πρέπει να πιστεύουμε πως ξεχαίλα ή καρδιά σας, ψεύτες!

Μά τα λόγια μου είναι ταπεινά, μισά και καταφρονέμενα λόγια, και προτιμώ καλλίτερα τα ψίχουλα να πάρνω που πέφτουν κάτω απ' το τραπέζι σας σαν τρώτα.

Με τούτα πάντα θα μπορώ να λέω σε σας, υποκριται την αλήθεια! Ναί, με τα ξόφλοια των στρεβιδιών, με τ' άγκιδόφυλλα και με τα ψαρχαθήια πρέπει κανεί, υποκριταί, να σας τρέξη της μύτες!

Μολυσμένος άγέρας είναι πάντα γύρω σας και στα συμπόσια σας, γιατί στον άγέρα είναι οί φιλήδονοι στοχασμοί σας, τα ψεύδη σας κ' οί κακίες σας.

Τολμήστε πρώτα να πιστέψετε τον έαυτόν σας—στον έαυτόν σας και στα σπλάχνα σας! *Όποιο, δεν πιστεύει τον έαυτόν του λέει πάντα ψέματα.

Την προσοπίδα ενός θεού βάλανε μπροστά σας, σεις οί «Αδολοι» και κάτω υπό την προσοπίδα ενός

Μπα! Θεός φυλάξει! Μην το κάνεις αυτό, άδερφέ, το λέει εκείνος που φρονιμός, γιατί μπορεί απ' την τρυφή της να πάλει τίποτε ή γυναίκα σου και θα χτυπήσει ύστερα το ακουλό σου.—Μωρέ θα πάω μαζί χαρά και τίποτε δεν θα πάλει ή χιταρεούχ μάστιγα κι' απ' τούς τρελλούς ρόβους της, σαν 'δῃ πώς ροκινάχματα τώρα γίνονται μονάχα οί άνθρώποι... Τό γενάτι βγάνει μάτι. Σαν ήρθαν τα μεσάνυχτα στραβωμένοι απ' την τρελλή του λήξη, κανένα δεν άκουσε μ' ένα δεύτερο κλειδί άνοιξε την έξω πόρτα σαν κλέφτης, χωρίς κανεί να τον νοιώσει, και 'καί δά, στο έμπασμα τῷ φῶς ενός κεριού, έκαμε την του αλέτα του: έγινε το κεφάλι του σ' το βολιδοτόμαρο, τολήθηκε καλὰ καλὰ, το σονδάρωψε με μια σκακάρη καλὰ καλὰ, για να μη του φεύγει και γύρω στα μάτια του έτριψε ρώσορο για να λημπουν διαολικά σ' το σκοτάδι, μες' απο το τομαριού της τρύπας: σ' την κυρτή του ροβέρη κέρατα, μπορούσαν να σκιάξουν και τον ίδιο τον Βελζεβούλη! Έτσι, ευχαριστημένος απ' τον έαυτό του, έδρασε τα παπούτσια του, άνέθηκε σιγά σιγά της σκάλας και σταθίκε σ' την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Τι παρῆνε πράμα! Κότι σαν μούγγρισμα άκούεται, λες και να γυθίκε 'και μέσα κανένα... Άλλο θούδι τι διαολή ή γυναίκα του ροχαλίζει έτσι σαν να είναι τούφα σ' το μεθύσι: μπάνει μέσα με όρμη και σ' τ' άχνό το

φῶς του κανδυλιού... το του θάμματος! ξεχωρίζονται δυο κεφάλια σ' το κρεβάτι, ξεχωρίζονται μουστάκια σαν του βωδιού την ούρα!

—Αχ! μωρή στρίγγλα, σ' έραγα! Βγανει μια βραχνή, πνιγμένη φωνή και πετιέται σαν λίκος σ' το κρεβάτι και γίνεται μαζί τους ένα κουδούρι! Με τόνω χέρι άρπάζει το μπουσαφίρι από το σέβερ και τον σφίγγει και με λύσσα τον τραβῆ, σαν να θέλει να του ξεβιδώσει το κεφάλι, με τ' άλλο πολέμαί να λυθιρώσει το κορμί του απ' το τομαρί, που τον έμπαυίζει, μά δεν το κατορθώνει, γιατί σαν μες στῶρας το σπείρωσε πνιγεται κι' άγκυμαχίεται και σαν τη σβούρα στριβόγυρνῆ, μά του κάκου! Το τομαρί είναι καλὰ καλλημένο! Σ' το τέλος πέρνει την άπόρασι πως έχει βωδιό κεφάλι και μη βρίσκοντας μαχαίρι επάνω του, σκέπτεται να ξετελέψη τον κλέφτη με τα κέρατα! Η γυναίκα του πετάγεται ξαφνικά, τρομαγμένη σ' τον ύπνο της, και τι να ιδῇ: ένα σιγάχτρο τρικυνδέρτο, που όλόθυ χοροπηδούσε και μούγγριζε και χτυπιώτανε με το φίλο της και άρριζε σαν το σκυλί το λυσάρικο και κουτουλούσε ροβέρ με τα θεώρατα κέρατά του!

—Θε και Κύριε! Γειτόνοι για το Θεό προφτάξετε! Ξεφώνῆ σαν τρελλή και χυμῆ' άνοιξη το παρῆνε σε πέντε λεπτά όλη ή γειτονιά σηκώθηκε σ' το ποδάρη απ' της φωνῆς της. Πρώτη ση-

κώθηκε, με τα νυχτικά της, ή Κυρά Μακωλαίνα ή ξελεχώστρα, με της τρεις κόρες της, σε λίγο δε μαζεύτηκαν απ' κάτω κι' ο άντικρύς ο μπκαλλής με τη γυναίκα του, κι' ο σιγρ Δημητράκης, ο Δικηγόρος κι' Άλλοι καλοί γειτόνοι, έτοιμοι πάντα σε κάθε περίπτωση να βοηθήσουνε. Η δόλια ή γυναίκα με τα πρώτα της ξεφωνήματα σωραίσθηκε σ' το πάτωμα, βουθή και παγωμένη, άλλ' απ' τ' άνοιχτό παράθυρο άκουγαν οί απ' κάτω μια φρεβή άντάρα, σαν να παλεύαν δέκα δρόνοι!

—Τι να κάνουμε τώρα: να πέρουμε μια σκάλα ν' άνεβαύμε απ' το παράθυρο, ή να σπάσωμε την έξω πόρτα;

—Καλλίς να ξυπνήσουμε την άστυνομία—είπε ο δικηγόρος ο παρ' είδημονας σ' αυτά τα πράγματα. Ο κύρ Αντώνης ο μπκαλλής έτρεξε πρόθυμα σ' το σταθμό και σε λίγη ώρα πλάκωσαν τρείς άστυφύλακες μ' ένα χωροφύλακα.

—Τι τρέχει βρε παιδί: πούος κάθεται 'δω μέσα;

—Ο Κύρ Γιάννης ο Μακεδόνης, ο χασάπης.

—Μακεδόνης λέει: κάποιος πετσοκόβουσε οί Βουλγάροι! Απάνω τους, μωρέ παιδί! Φέρε γλήγωρα μια σκάλα...

Απ' το μπκαλλίκο φέρενε μια σκάλα και τη

Θεού κρύβονταν τὸ ἀπαίσιο τὸ τελευτηκώμουτρό σας.

Ἀλήθεια, ξεγελάτε, σεις οἱ «θεωρατικοί». Κι' ὁ Χαρατοῦστρας ἦταν μιὰ φορὰ τρελλὸς μὲ τὸ θεϊκό σας δέμα. γιὰτὶ δὲν ἐφάνταζονταν ποτὲ τὶ φεῖδια εἶχε πᾶνω.

Τὴν ψυχὴ ἐνὸς Θεοῦ ἐνόμισα πὼς ἐβλεπα νὰ παίζῃ στὰ παιγνίδια σας. σεις μὲ τὴν ἁθώα Γνώση! Καμμιά τέχνη καλλίτερη δὲν ἐφάνταζονταν ἀπὸ τῆς τέχνης σας.

Ἀκαθαρσίες τῶν φειδιῶν καὶ βρώμει· μοῦρυνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ σας. Κιὰ δὲν ἤξευρα πὼς ἐδὼ πέρα κρύβονταν ἡ πονηριὰ ἡ φιλήδονη μιὰς κίτρι- νογούστρας.

Μὰ σὰς ἐπλησίασα, κ' ἐξημέρωσε—καὶ τότε ξη- μερώνει καὶ γιὰ σὰς—πάνε τοῦ φεγγαρινοῦ Ἀγάπες!

Γιὰ δέτε τοί Πῶς στέκεται γλωμὸ κι' ἀπορη- μένο μπροστὰ στὴ χαρῶν γῆ!

Νά, ἐρχεται ἡ φλογερή, — ἡ ἀγάπη της ἐπὶ τὴν ἰσὺν προβάλει! Ἀθώα εἶνε, καὶ Πόθος· δημιουργικὸς ἡ καὶ ἡ Πηλοπαγία.

Γιὰ ἴδετε! Πόσο ἀνυπόμονος ἀπὸ τὸ κῶμα βγαί- νει! Δὲ νοιώθετε τὴν δίψα του καὶ τὴ θερμότητά τ' ἀ- γά της τοῦ ἀνάσα;

Θέλει νὰ πιῇ τὴ θάλασσα καὶ νὰ ρουφήξῃ τὰ βῆθη της ἐπάνω. Κιὰ ρουσκώνει ὁ πόθος τῆς Ὀκλασ- σας μὲ χίλια στήθια.

Φιλημένη καὶ ρουφηγμένη θέλει νᾶνε ἀπ' τὴν δίψα τοῦ Ἠλίου. Ἀγέρως θέλει νὰ γενῇ καὶ ὕψος καὶ μονοπάτι τοῦ Φωτός· καὶ ἡ ἴδια Φῶς νὰ γενῇ!

Ἀλήθεια, σὰν τὸν Ἠλίου ἀγαπῶ τὴν Ζωὴν κι' ὄλες τοὺς βαθοθάλασσας.

Αὐτὸ θὰ πῇ γιὰ μὲ Γνώση: κάθε βῆθος πρέπει, ἐπάνω—τὰ ὕψη μου!

Τάδε λέγει Χαρατοῦστρας.

(ἀκολουθεῖ).

στησαν, πρῶτος δὲ ὁ χοροφύλακας ἀνέθηκε θορυβητὰ μὲ τὴν ξιφολόγχην σ' τὸ χέρι· μάλιστα πῆγε νὰ πη- δίσῃ σ' τὴν ἀκμὰν, γυρίζει πίσω μονομιᾶς, μὲ μάλιστα γουρλωμένα καὶ σταυροκοπιέται καὶ κατα- κλίνει ἀπὸ τὴν σκὰλα μὲ τὰ τέσσαρα...

—Φύγετε τὸν κόρφο σας καὶ κἀνετε τὸ σταυρό σας! Κόμει ὅπλα κατὰ τοῦ διακόλου σου!

—Τὶ λες μοῖρὲ Βασιλεῖ· τρελλὰ θῆκες:

—Πῆρε νὰ τρελλὰ θῇ, ποῦνε μέσκα ὁ ἴδιος, ὁ τρισακαταχρῆς, μὲ τρεῖς πῆχες κέρατα! Ἀχα!!

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ ὅταν πλῆθ' ἡ γκερο- τικίζετο ἀπ' τὴν παρὰ τοῦ ὁ μυσταφίρης τοῦ κύρ Γιάννη, ποῦ σ' τὸ πλάκωμα καταρθώσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν νύχλη του, ἀμέσως δ' ἀπὸ πίσω του, μ' ἕνα γκερο τρυφερὸ ξεπέρτει κι' ὁ Κύρ Γιάννης, γκεροί- ζοντας μὲ τὸν καὶ τὴν σκὰλα μὲ τὴν βίχ του. Τὸ βωδινὸ κερὰ μισοβγλημένο, κρέμεται στὸ στέρο του σὰν ἀνιστοκωμένη περιεφραγία, μὲ δὲν ἔχει ἀκόμη σκαπὸ νὰ ξεκολλήσῃ· ἡ ὄψις του εἶνε μελανή, σὰν τοῦ πνιγμένου, καὶ κρύος τὸν λούζει ἰδρώτας. Νοιώθετε, βέβαια πὼς τὸ πλάκωμα δὲν τὸ ἀποτελεῖσκαν σ' τὸ δρόμο. Ὁ μυσταφίρης σ' τὸ πέσιμο ἔσπασε τὸ πυ- δάρι του καὶ τὸν πῆγανε σ' τὸ νοσοκομεῖο· ἔτσι, ἔμαθε πὼς ὁ Ἐρωτάρχης... δὲν εἶνε πᾶντα ρτερωτός! Ὁ Κύρ Γιάννης, ὅπως ἦταν, πῆγε μὲ παρὰ τὸ τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου πολλὸν τὸν ἐδασσανίσκανε νὰ μαρ- τυρήσῃ ποῦ ἔχει κρυμμένο τὸν δυναμῖτη... ἡ γυ- ναίκα του!

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρὶ ἐπιτυχημένο χωράτο τοῦ Κύρ Γιάννη· ἡ γυναίκα του μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν τρομάρα εἶδε κ' ἔπαθε νάρθη σ' τὰ σύγκαλὰ της, πῆγε τὴν ἄλλη μέρα σ' τὴν μάννα της ἀποφασισμένη νὰ χωρισθῇ ἀπ' ἄνδρα ποῦ τὸν κρίνανε σ' τὴν ἀστυ- νομία γιὰ βουλόγαρο καὶ μάλιστα μὲ βωδινὸ κερὰ!

UDAS ERRAT

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΣΙΔΑΚΕΩΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Φίλε κ. Διευθυντά,

Σ' ἕνα του γράμμα ὁ ἀνταποκριτὴς τὸν κ. Ι. Σ. παρακινεῖ νὰ μὴν πειράζουμε τὸν κ. Χατζι- δακινὸς ὡς ἄνθρωπο τάχα τῆς ἐπιστήμης. Ἦχει δι- κιο ὁ κ. Ι. Σ. πὼς οἱ ἐπιστήμονες εἶνε σεβαστοί. Εἶναι ὅμως σεβαστοὶ ὅχι μοναχὰ μὲ τὸ νὰ κατέ- χουν ὑπερσυντέλικους καὶ γενικὰ ἀπόλυτες, παρὰ καὶ γιὰτὶ γνωρίζουν πὼς ἄφτοι πρῶτοι νὰ σέβουν- ται τοὺς ἄλλους. Ὁ καθηγητὴς ἡμῶν, ποῦ εἶπα- με, ὅσο κι' ἂν τοῦ φέρθηκαν οἱ ἄλλοι ἀρχοντικά, ποτὲς τοῦ μὲ κανένα δὲ συζήτησε, δίχως νὰ βαρ- βαρολογῇ καὶ νὰ στρεβωδίσῃ, εἴτε συζητοῦσε μὲ δικούς μας, εἴτε μὲ ξένους. Ἔτσι φέρθηκε μὲ τὸν Βερναρδάκη, τὸ Ροῦτση, τὸν Ψυχάρη, τὸν Ἐ- φαταλιώτη, τὸν Παλλή (1), τὸν Πετροκόκκινο, τὸ Γκαρ καὶ νομίζω μιὰ φορὰ τόλμησε καὶ τὸ Πα- λαορίτη (2) νὰ κατηγορήσῃ. Τὸ μόνο δικό μας ποῦ ποτὲς τοῦ πᾶνεσε εἶνε ὁ Κόντος, κι' ἄφτος σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὼς γλύτωσε, ἐπειδὴς ὁ ἐπι- νόμος τοῦ τοῦ χρησίμευε γιὰ νὰ βαρβαρολογῇ ἄλ- λους. Ἐνας μιὰ φορὰ συζητῶντας μ' ἕνα του φίλο ὑποστήριξε πὼς πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, κι' ὁ φίλος τοῦ πολὺ σωστά, νομίζω, τ' ἀ- πάντησε: «Αὐτὸ κάνουν τὴν ἀρχὴν οἱ δολοφόνους». Ἔτσι αἱ ἀρχίσει πρῶτα ὁ κ. Χατζιδακινὸς νὰ μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος—καὶ πρῶτα πῶτα αἱ μάθει τὴν ἀ- λήθεια—καὶ τότες αἱ ἀπαιτεῖ νὰ τὸν σέβεται κι' ἄφτον ὁ ἄλλος κόσμος.

Βέβαια εἶνε γνωστὸ πὼς ἡ κακογλωσσία τοῦ κ. Χατζιδακινὸς πηγάζει ἀπὸ ἄκοσμιὰ καὶ ἄξιτο- σύνη. Μὰ εἶνε τὸ ἴδιον γνωστὸ πὼς τέτοια λογῆς ὑποκείμενα μοναχὰ παίρνουν ἀπὸ ἕνα μου καὶ ἕνα σου κ' ἕνα παραπάνω. Μιὰ παροιμία Ἑθνικὴ—ἡ χυδαία, ὅπως δίχως ἄλλο θᾶλεγε ὁ κ. Χατζιδα- κινὸς—πολὺ σωστά λέει:

Ἔχεις τὸ χωριάτη φίλο;

Βάστα καὶ κομάτι ξύλο.

κι' ἀνάλογα λέγε καὶ σύ:

Ἔχεις τὸ χωριάτη ὄχτρο;

Κλώστα τὸν στὸ ψυχήν.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

(1) Τὴν ἐποχὴ τῶν Ὁδοιπορικῶν, ξέροντας πὼς ἦ- ταν ἀδύνατο νὰ λάβει ἀπάντησιν, τὴν ὠρελήθηκα ὁ κ. Χατζιδακινὸς γιὰ νὰ σπείρῃ τίς χωριατῆς τοῦ σ' ἀνατολὴ καὶ δύση. Ἀνθρώπος ἐπιστήμονας μὲ λίγο κόσμο κι' ἀρ- χοντιά δὲν θὰ καταδέχονταν τέτοια ἀνανδρόσιν. Γιὰτὶ τί χρησιμεῖς ἡ ἐπιστήμη εἰδὼν ὅ μὲς κατετρέβει τὴν βουλή—τὴν ψυχὴ τὴν δική μας καὶ τὴν ψυχὴ τῶν ἄλλων;

(2) Ἀφοῦ ἔτυχε λόγος, ἄς πῶ καὶ τοῦτο τὸ περιστα- τικόν. Ὅταν τὸ περασμένο καλοκαίρι εἰμωνα στὴν Ὀλ- λάντα, πῆγα νὰ δῶ τὴν περίφημη βιβλιοθήκη τοῦ Λαί- νων κ' ἐκεῖ παρατήρησα δύο ντουλάπια μὲ Museum CATSIANUM χρυσὸ γραμμένο ἀπ' ἐξω. Ἦκεῖ φυλά- νει ἡρσασεφικά κάθε ἐγδοσὴ τοῦ ποιητῆ Gals, ποῦ τὴ ζω- γραφεῖ τοῦ τὴ βρίσκει μέσα σ' ὅλες τῆς Ὀλλανδικῆς πι- νακοθήκας. Τὴν κατόπιν μέρα ρώτησα ἕνα καθηγητὴ κά- τοχο καὶ τῆς φιλολογίας μας, ποῦ θὰ κατατάξῃ τὸν Gals, ἂν π. χ. εἶνα: ἴσως μὲ τὸ δικό μας τὸ Σολωμὸ καὶ τὸ Βαλαορίτη. «Ὁ, ὅχι, ὅχι», μοῦ εἶπε ὁ τίμιος καὶ φιλέλληθος Ὀλλαντὸς: «Δὲν ἔχει τόση ἀξία!» Κι' ὡς τόσο κοίταξε πὼς τὸν τιμοῦν οἱ Ὀλλαντοί. Δὲ μοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους κἀποιοῦ μέρους ποῦ δὲν ὑπάρχουν παρὰ ξενοδιαβάστες φρογκολοεαντίνοι καὶ λιθόχωνοι ὀγκάλιοι.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΝ

Φίλτατε Νουμά

Ἀποροῦμεν πὼς βρέθηκαν μὲ τὴν τελευταία ἀστια- τρικὴ ἐπιθεώρησι μερικὰ ξενοδοχεῖα καὶ μαγειρεία ἀνά-

ταρτα, καθὼς ἀποροῦμε πὼς βρίσκονται ὑστέρ' ἀπὸ κάθε ἄλλη εἰδικὴ ἐπιθεώρησι ταμεία καὶ σχολεῖα καὶ ἄλλα διά- φορα δημόσια καταστήματα καὶ λαμπακοποῦντα μέσα κ' ἐξω ἀπὸ καθαριότητα κι' ἀπὸ ἀμόλυπτη διαχείρισι.

Ὅπως γίνονται αἱ ἐπιθεωρήσεις, δηλαδή μὲ τρουμ- πέτες καὶ μὲ τσάμπανα, σ' ὁρισμένους ἡμέρες καὶ ὥρες ποῦ φροντίζουν νὰ τίς κάνουν γνωστὰς ἀπὸ ἡμέρας καὶ μῆνες, τίς πρὶ πολλὰς φορές, ἔπρεπε οἱ ἀσπίτροι—ἀφοῦ γι' αὐτοὺς σήμερὰ πρόκειται νὰ κ' εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀ- κάθαρτα καὶ τίποτε μπαρνατικὸ καὶ τίποτε σάπιο μέσα στὰ ξενοδοχεῖα, κ' ἔπρεπε οἱ ἴδιοι νὰ δημιουργοῦν ἕνα δύο φανταστικὰ ξενοδοχεῖα ἀκάθαρτα γιὰ νὰ πικάρουν τίς ἐκθέσεις τοὺς καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὴν ὕπαιρξί τους.

Μιὰ ἀτμάκατος τοῦ Λιμανορχεῖου Παιδικῶς περιπολεῖ ταχυκώτατα κάθε πρωί, σὲ ὁρισμένη ὥρα, τριγύρω στὸν Παιδικὸ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μαρμαί, νὰ εἰέλθουν δυ- ναμῖτη. Ἀν ρωτήσῃ τὸν καπετάνιο τῆς ἡ σῆς πῆ πὼς κανένας δὲν μεταχειρίζεται δυναμῖτη γιὰ ψάρεμα, κροῦ κανένα δὲν ἐπιάσε στὴν περιπολίαν του. Καὶ νὰ τὸν πιστέψατε. Κιὰ νὰ πιστέψατε καὶ μὲς ὅταν τῆς βεβαιώ- σουμε μὲ τὸν ἐπιστημώτερο τρόπο ὅτι τὰ μέσα ἀπὸ τὰ ψάρια ποῦ τρώτε εἶνε σκοτωμένα μὲ δυναμῖτη, ὁ ὁ- ποῖος ἀναποδογυρίζει κυριολεκτικῶς τὴν ἡλικίαν, μάλιστα ἡ ἀτμάκατος τοῦ Λιμανορχεῖου τελευτῶν τὴν περιπολίαν τῆς.

Θέλετε οἱ ἐπιθεωρήσεις νὰ πᾶνουν τόπο: Κἀνέτι τις ἀλλοιωτικὰ, χωρὶς νὰ ὀρίζε τις ἡμέρες καὶ χωρὶς νὰ τίς προαναγγέλλετε. Κἀνέτι τις ἀποτόμως καὶ δίχως τῆς. Σήμερὰ τὸ δεῖνα καὶ τὸ δεῖνα ξενοδοχεῖο. Ἀῦριο δύο τρία ἀκόμη καινούργια κ' ἕνα ἀπὸ τὰ χτεσινὰ. Με- θαύριο τὸ ἴδιον.

Ὅπως γίνονται τώρα, καλλίτερα νὰ καταργηθοῦν. Ἐκτός πᾶ ἂν γίνονται γιὰ νὰ βελτιωθοῦν μερικὰ ξενοδοχεῖα εἰς ἐπαγγέλματος καθαρὰ καὶ μερικὰ μα- γειρεία ποῦ ἔχουν καλὸν ρεσιτάβον κ' ἀνοίγουν πίστωσι στοὺς ἀστυφύλακες.

ΦΟΥΣΕΚΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—δ. Ἀποδοφνοῦσα. Ἐχετε δικαίον νὰ παρὰπνοῖσθε γιὰ τὰ πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη ποῦ εἶχε τὸ τελευταῖόν σας ἔργο. Κιὰ ἡ ἄλλη ὅλη δὲν εἶχε λιγότερα. Τὸ λάθος εἶνε δικό· καὶ γιὰτὶ ἡ σελιδοποίησις εἶνε βλαπτικὴ. Ἐνε- κα ὅπως ἀπρόσπου κωλύματα. Τὸ ἔργο ποῦ μὲς ἐστὶ λυτὸ γλῶσσ. θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.—κ. II. Γνευτ. Τὰ λάθη. Τὸ «τραγοῦδι τοῦ τέφρου» τὸ σταίχμε ταχυδρομικῶς.—κ. Γ. Ὁρμάνιδον Ἀλεξάνδρειαν Ἐλάβεμε τὴν συνδρομὴν. Εὐχαριστοῦμε. (Ὁ «βουτηχτής» τοῦ Σίλλερ εἶνε μεταφρασμένος καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν. Περιμένουμε τὸ ἄλλο καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε.—κ. Ἀπ. ἐπὶ τέλους! θὰ δημοσιευθῇ. Τοῦ κ. Μανρ. πολὺ καλὴ καθὼς βλέπετε δημοσιεύονται ὅλα.—κ. Περικὸν ἰ. ρεινόν. Τὸ «ροδοκρινὴν» σας τἀναδημοσίευσεν τὸ «ῥῶς» τῆς Σάμου στὸ 57ον φύλλον του. Γιὰτὶ δὲν μὲς ἐστειλάτε κι' ἄλλα:—κ. I. Σταμ. Τὰ λάθη. Πολλὴ ὥρα. Μὰ σὰς γράψωμ ἰδιαιτέρως.—κ. κ. Σ. Τ. Π. Φ. Τὶ σὰς ἐνδιαφέρει γιὰ τὸ- νομα; Ἀρκεῖ ποῦ σὰς ἔρρεται ὅσα ἀνέχεται.—κ. II. Μ. Πασχ. Στείλτε μας τὴ διεύθυνσίν σας, νὰ σας ἀπαντήσουμε ἰδιαιτέρως. Ὅσα γράφετε γιὰ τὸν κ. Νρ. σωστὰ καὶ ἄγρια, ἀλλὰ δὲν ἔξίζει νὰ γίνετα κουδέντα. Ὁ κύριος αὐτὸς ἔχε χαρακτηρηθῇ ἀπὸ ὅλους μας ὡς ἀνυπότακτος, συνεπὼς ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει.—κ. Νικολά. Ἀργεντ. Ὅ,τι μὲς γράφετε, τὸ εἶχμε σκεφθῇ καὶ μῆς. Κιὰ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον θὰρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε τὸ Ε'. μέρος τοῦ ἐθνικοῦ βιβλίου τοῦ κ. Χαρλ. Ἀνδρεάδη τὸ μέρος δηλ. ποῦ ἐπιγράφεται. «Ἡ γλῶσσά μας καὶ τὸ κέρ- δος ποῦ θάχουμε». Στὸ μέρος αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς ἐξέτρεξε τὸ μεγάλο ζήτημα ἀπὸ τὴν πρακτικὴν τοῦ ὅψι, ἡμποροῦν δὲ νὰ τὸ νοιώσουν καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν ἔχουν οὔτε εἶδῃ ἀπὸ γλωσσολογίαν, οὔτε κἀν φαντάζονται πὼς ὑπάρχει γλωσσὸ σικὸ ζήτημα.—κ. Συνταγματικόν. Θὰ δημοσιευθῇ.—κ. Κ. Περ. Ὁρατο. Θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἄλλο φύλλον.—κ. Πορτιέρη. Ὁ ἥλιος λυώνει... κ' ἐλύθη καὶ ἡ δική σου σιωπή. Ἔτσι, βέβαια!